

Ferrys Lliria i Festina Andorra, dues lligues ben diferents

Cinc-cents quilòmetres de bàsquet

Lliria i Andorra, dos equips separats per 500 quilòmetres, van començar l'actual lliga ACB de bàsquet amb unes perspectives semblants. A punt d'acabar-se la competició, el primer es veu abocat al *play-off* de descens i el segon encara pot lluitar pel del títol.

Dissabte, dia 20 de febrer. 19.15 de la tarda: "Bona vesprada a tothom, d'aquí uns instants s'enfrontaran el Ferryyys Lliriaaaa i el Festinaaaa Andorraaaa...", crida Amadeu Garcia, cap de premsa del club valencià, en un Pavelló Municipal d'Esports Pla de l'Arc mig buit. Amb el micròfon a la mà dreta, comença a presentar els dos bàndols de "criatures" amb l'embosta de la mà afamada de taulell contrari.

I a les 19'30 començava —després que els altaveus escupissin la cançó *Paquito, el xocolater* a petició de l'entrenador local Andreu Casadevall amb la sana intenció d'escalfar l'ambient— el duel entre dos equips modestos que han seguit, al llarg de la lliga ACB (professional) de bàsquet, dues trajectòries ben diferenciades, malgrat haver començat amb unes expectatives ben semblants. A quatre jornades del final de lliga, l'Andorra campa tranquil al mig de la classificació i aspira encara a jugar, quan acabi la lliga, l'eliminàtoria del *play off* pel títol. Mentrestant, el Lliria és segon per la cua i ho té molt magre per esquivar el *play off* de descens. Tot i que l'atenció informativa se sol centrar en els equips amb possibilitats de quedar campions (Joventut i FC. Barcelona, bàsicament), d'altres clubs més modestos (València, BFI Granollers, TDK Manresa, Valvi

Girona...) vehiculen part de la vida esportiva de les seves respectives ciutats. Ningú millor que els protagonistes per explicar la paradoxa següent: el bon moment esportiu d'un equip que sorgeix en un lloc sense gaire afició al bàsquet (Andorra) i el mal moment de l'equip d'una població (Lliria)

on aquest esport té una forta tradició des del 1944.

FERRYS...

El Club de Bàsquet Ferrys Lliria ha protagonitzat fins fa un mes, si fa no fa, un autèntic naufragi esportiu, com a conseqüència de la ineludible transformació en Societat Anònima Esportiva (SAE), que tingué lloc al novembre de l'any passat. Això, lligat a una sincronització dolenta de l'equip —interferències del cos directiu a l'hora dels fitxatges de jugadors estrangers en contra del criteri de l'equip tècnic i que després no varen rendir...—, moltes lesions acumulades —"Hi havia entrenaments, recorda Casadevall, en què eren cinc els jugadors seniors d'un total de dotze"—, va representar la devallada esportiva de setze partits consecutius perduts. L'arribada dels darrers americans —Wood, Grandison i Sappleton— i del croat Markovic han començat, però, a donar alguna alegria a l'afició.

La massa social, que en els bons temps havia arribat als 2.000 socis, és ara de 850 i no va recuperar, a poc a poc, la confiança en l'equip fins a la primera victòria, que va ser contra el Barça. Però malgrat això, el moment és delicat. I tres canvis de junta directiva en una sola lliga no

El Ferrys Lliria ho té molt difícil per a esquivar el *play-off* de descens.

RAFA GIL

afavoreixen la clarificació d'idees. Manel Miquel Linares, actual president interí del club, entén que "s'havia fixat una plantilla amb massa il·lusió econòmica". Sobretot, quan fallaren els ingressos acordats amb l'ACB com a compensació per tot el temps de la temporada anterior en què no van poder jugar al Pavelló a causa de les obres de remodelació que s'hi feren.

Així, al pressupost inicial de 280 milions de pessetes —que amb la junta general provisional s'han reduït a 260—, cal afegir-hi un dèficit econòmic de 100 milions. I ja se n'han pagat 30. Tot plegat, massa per a un capital social de 40 milions amb aspiracions de convertir-lo en 80, segons Miquel Linares. Chus Bueno, el base barceloní de 23 anys del Lliria, creu que econòmicament manca un gran camí a recórrer, però que els jugadors en són conscients i confien en l'equip directiu. És la resignació d'una plantilla que no té més remei que acceptar l'ajornament mensual del 40% del sou. Bueno assegura també que la professionalització obligada de l'ACB s'ha contagiada tant als jugadors com al públic: "Encara que no ha estat negativa per a ells, perquè prefereixen veure el Barça que un equip de primera, una reconversió tan ràpida ha canviat la mentalitat de la gent".

LLÍRIA

Així, la tensió es respira en una població que no arriba als 15.000 habitants. Jugadors i entrenador viuen a Lliria, estan molt integrats en la comunitat: "Per això et sap el doble de greu —conta Casadevall— quan et pregunten per les derrotes; però malgrat ser un moment difícil, m'agrada viure aquí i em casaré amb una noia del poble i hi establiré la meua residència". I encara va més lluny, i accepta com a positiva la pressió social: "T'hi acostumes i aprens a afrontar millor les coses". Madura a cops; es fa fort entre les crítiques i les alabances, i nega rotundament l'existència de cap ultimàtum.

Bueno, per la seva banda, diu: "Encara que la gent està decebuda i et diuen, quan vas a comprar el pa, per exemple: 'Xe, com no juegueu millor, us pagaré un punte lló que veureu', els agrada molt el bàsquet. Inclús hi ha gent —afegeix— que et porta pastissos després del partit, tant si hem perdut com si hem guanyat. La gent aquí s'hi lliura, potser massa fins i tot".

El missatge del club al teixit social és de comprensió: és precís salvar-lo, que és patrimoni de tots. Alhora, la intenció és impulsar una junta paral·lela més nombrosa

Andorrans a Lliria, valencians a Andorra i els socis del Club Súper 3

Josep Lluís García és un lleonès que fa 23 anys que resideix a Sant Julià de Lòria (Andorra). S'ha fet soci del Festina enguany: "Pel nen —diu en un català correctíssim—, que juga en els infantils del Sant Julià". I el nen és en Jordi, un andorrà de 13 anys aficionat al bàsquet. Ambdós són al Pavelló Municipal d'Esports Pla de l'Arc, la pista del Ferrys, contra qui "s'enfronten". En Jordi fa palestra la seva procedència amb l'única bufanda del Festina que hi ha en tota la grada. Pare i fill són els guanyadors del segon premi del sorteig, organitzat pel club i el patrocinador, que va tenir lloc el passat 30 de gener durant el descans del partit entre l'Andorra i el Breogán: un viatge per a dues persones a Lliria amb totes les despeses pagades. El primer premi era un rellotge Festina Or i el tercer, dos xandalls.

Però no són els únics andorrans del Pavelló. Estan acompanyats d'un noi ros d'uns setze anys: "Sí, sóc andorrà, però el meu pare és valencià i té parents en un poble d'aquí al costat que es diu Xulella (el Camp del Túria); érem de vacances i hem aprofitat per venir a veure l'Andorra". Uns minuts després el seu pare s'hi afegeix.

Hi ha diverses maneres d'engrescar els socis amb un equip de bàsquet, a més dels pasquins publicitaris que anuncien els partits durant tota la setmana des de les cristalleries de bars i botigues i de les imprescindibles campanyes de captació de socis. I el Festina Andorra en duu a terme —"no per norma, però si de tant en tant", assegura Manel Arajol, vice-president d'aquest club— alguna: l'esmentat sorteig, que és el primer cop que es fa, o bé l'adhesió al conveni signat fa un mes entre l'ACB i TV3 per tal que els socis del Club Súper 3 puguin accedir al bàsquet de forma gratuïta en alguns dels clubs amb la simple presentació del carnet.

J. M.

que la junta general, per tal de generar uns ingressos que permetin esborrar el dèficit en un termini de tres anys. I mentre Bueno creu que a mesura que s'acostin els *play-off* la gent respondrà millor, l'entrenador només resa perquè les lesions li siguin respectuoses i li permetin arribar-hi amb un equip prou madur per a assegurar-se la permanència a l'ACB. Ben segur, el somni de tots.

FESTINA...

Tot el contrari passa al Pavelló M.I. Consell General de les Valls d'Andorra,

Josep Lluís i Jordi (dreta) van ser els guanyadors del sorteig d'un viatge a Lliria. RAFA GIL

popularment conegut per "el Pavelló del Govern", on es concentren prop de 4.000 espectadors cada diumenge per animar un Festina que participa per primer cop en l'ACB. L'afició és recent: el canvi radical es va produir l'any passat, quan l'equip va jugar el *play-off* d'ascens amb el Càceres. Era el tercer intent i tothom intuïa que era el bo. Quan va acabar la temporada, l'Andorra comptava amb poc més de 500 socis. Avui en té 2.400.

Un avantatge afegit que tenen els equips andorrans que participen en competicions estatals espanyoles és l'exempció d'haver-se de convertir en SAE. El Festina, tot i tenir un pressupost prou modest —320 milions—, no té cap tipus de dèficit i ha realitzat una intel·ligent política de fitxages, basada, segons Eduard Torres, l'entrenador, en "la conservació de sis jugadors de l'equip de primera B i el fitxatge de gent que tingués experiència, d'una banda, i prestigi per arrossegar massa social al Pavelló, d'una altra". Llorente, Godfread, Henderson i Piculín Ortiz han estat fitxades força encertats.

A partir de la consigna de "mai no s'ha d'estirar més el braç que la màniga", se-

gons Manel Arajol, vice-president del Festina, s'ha assolit una coherència entre totes les parts implicades que ha fet possible la concepció d'un equip el més equilibrat possible. "L'ambient dins l'equip és força bo", assegura Carles Farfan, aler de 31 anys i capità de l'equip, on juga des del 84. A això cal afegir la no intromissió entre el cos tècnic i el cos directiu a l'hora de confeccionar l'equip.

ANDORRA

La bona imatge de què gaudeix el club portes enfora és deguda a la trajectòria ascendent de l'equip: d'evitar el descens a Primera B fa sis anys, a assegurar-se la permanència a l'ACB. Al Festina ningú no

Enemics... només a vegades

Andreu Casadevall (esquerra) i Eduard Torres esdevenen algun cop enemics sota un mateix sostre.

RAFA GIL

Andreu Casadevall va néixer a Santa Coloma de Gramenet fa 31 anys. Des de fa tres temporades és l'entrenador del Ferrys Llíria. Eduard Torres va néixer a Barcelona fa 28 anys. És l'entrenador del Festina Andorra des de fa sis anys: "Llavors ja batia rècords d'edat", explica amb conya Torres. Andreu i Eduard són, a més dels entrenadors més joves de l'ACB, bons amics: vénen de la mateixa generació jove que va sorgir tot just començada la segona meitat de la dècada dels vuitanta.

Lligats a Badalona, van començar a interressar-se pel bàsquet en una etapa comuna: "És una satisfacció que els dos estem a l'ACB; vam sortir d'uns campus de bàsquet -recorda l'entrenador del Festina- i hem tingut moltes vivències conjuntes, sobretot, d'anar a veure, una colla d'amics que hi estàvem interessats, tots els cam-

piònats de bàsquet que es feien".

Encara que tots dos asseguruen mantenir molt bona relació, algun cop esdevenen inevitablement enemics sota un mateix sostre. Andreu Casadevall diu, un dia abans del partit: "L'Eduard ha pogut fer un equip molt competent, de molta categoria i amb gent molt experta. Nosaltres volíem quedar en el lloc quinzè de la classificació i ara estem pràcticament condemnats al *play-off* de descens". Eduard Torres, afirmava també unes hores abans de l'encontre: "Enfrontar-se al Llíria a aquestes alçades de la lliga, quan manquen quatre partits per acabar, converteix aquest matx en un fet sense cap connotació, si no és que estem condicionats per la classificació. Probablement, ells estiguin molt tensos i sortiran a mossegar, però nosaltres també".

J. M.

Chus Bueno: "La professionalització ha contagiats tant els jugadors com el públic." RAFA GIL

s'ha tornat boig mai ni s'han engegat projectes impossibles. Aquesta progressió coherent i seriosa ha fet créixer, a llarg termini, l'interès de la gent. Cal tenir en compte, d'altra banda, que Andorra té una oferta esportiva minsa i que, com assenyala Farfan, "el clima també és favorable al bàsquet; amb el fred que fa s'està millor en un pavelló tancat que no pas en un camp de futbol a l'aire lliure".

Però, malgrat aquest bon moment, quant a moral i confiança, en què tot un país està il·lusionat amb un projecte, Torres vol prudència, vol que l'equip s'abstregui el màxim possible de tot el que pugui passar fora. Vol les coses clares, ara que ja s'ha assolit la fita de començament de temporada i l'equip passa per un petit relaxament. No hi ha, per tant, lloc a desmesures en un món en què tot tendeix a dramatitzar-se.

S'observa, a més, un fenomen, a Andorra, similar al que es produeix a Badalona amb el Joventut: el Festina comença a convertir-se en el vertebrador dels diferents grups socials al Principat d'Andorra. I tot això passa a 500 kilòmetres al nord, per carretera, d'un altre club que s'esforça per recuperar la tradició de prestigi perduda no tan sols d'un poble, sinó de tot el Camp del Túria.

Un clar exemple d'aquest esforç per la supervivència, el tenim en l'esmentat partit del passat 20 de febrer, en què el Ferrys va guanyar 84-81 al Festina en un encontre trepidant fins al darrer minut. Una dotzena d'animadores, en cos i ànima, posaven la nota de calor a una victòria amb regust a *play-off*.

Joan Mari